

UZASADNIENIE

Sąd stosownie do art. 424 § 3 kpk ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć. W przedmiotowej sprawie uwzględniono wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary bez przeprowadzania rozprawy, bowiem okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazywała, że cele postępowania zostaną osiągnięte.

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy przeciwko T. M., oskarżonemu o czyn z art. 178a § 1 kk, Sąd ustalił, że w dniu 17 marca 2019 roku na ulicy (...) w W. kierował on samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości o zawartości 0,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Pasażerem pojazdu był brat oskarżonego – J. M.. T. M. doprowadził wówczas do kolizji drogowej poprzez uderzenie w zaparkowany samochód osobowy marki B. o nr rej. (...).

T. M. przesłuchany w charakterze podejrzanego w dniu 18 kwietnia 2019 roku przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że samochód marki M. jest własnością jego konkubiny. W dniu 17 marca 2019 roku około 07.00 spożywał razem z bratem J. M. alkohol w postaci wódki i piwa. Wpili jeden litr wódki na dwie osoby. Następnie postanowił przejechać się z bratem samochodem. T. M. wyjaśnił, że wyjechał samochodem z parkingu na ul. (...). Następnie chciał wjechać znowu na parking, ale pomylił pedał gazu z hamulcem i uderzył w zaparkowany pojazd marki B.. Wyjaśnił, że nie posiada prawa jazdy i dlatego pomylił pedał gazu z hamulcem. Podał, że nie spożywał żadnego alkoholu po tym zdarzeniu. T. M. wyraził wolę dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karanej i skorzystania z dobrodziejstwa instytucji przewidzianej w przepisie art. 335 kpk. (k. 63).

T. M. przesłuchany ponownie w dniu 25 kwietnia 2019 roku wyraził zgodę na wymierzenie mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania, orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 zł, pozostawienie dowodu rzeczowego w aktach sprawy i zwolnienie go z kosztów postępowania. (k. 67v)

Wniosek w trybie art. 335 § 1 kpk został przez Prokuratora skierowany do Sądu. Sąd uwzględnił wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary bez przeprowadzenia rozprawy. Okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazywała, że cele postępowania zostaną osiągnięte.

T. M. został oskarżony o to, że w dniu 17 marca 2019 roku na ulicy (...) w W. kierował samochodem osobowym m-ki M. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości o zawartości 0,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i doprowadził do kolizji drogowej uderzając w zaparkowany samochód osobowy m-ki B. o nr rej. (...), to jest o przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

Przepis art. 178 a § 1 kk stanowi, że karze podlega, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem powszechnym, co oznacza, że może być popełnione przez każdy podmiot zdalny do ponoszenia odpowiedzialności karnej. Przedmiotem ochrony wskazanego przepisu jest bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego - główny przedmiot ochrony) oraz życie i zdrowie - dodatkowy przedmiot ochrony (J. Piórkowska-Flieger, w: Bojarski, Kodeks karny, 2006, s. 320).

Z treści art. 178a § 1 kk wynika, że dla stwierdzenia przesłanek popełnienia przestępstwa wskazanych w tym przepisie konieczne jest spełnienie następujących znamion: po pierwsze – sprawca powinien prowadzić pojazd mechaniczny, po drugie – prowadzący pojazd musi znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem innego środka odurzającego, wreszcie po trzecie – pojazd mechaniczny powinien być prowadzony w ruchu lądowym, wodnym

lub powietrznym. Należy stwierdzić, że wszystkie wyżej wskazane przesłanki zostały spełnione w sytuacji będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Niewątpliwie T. M. prowadził pojazd mechaniczny. Oskarżony kierował bowiem samochodem marki M. o nr rej. (...). Sąd Najwyższy uznał, że: „pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym jest każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym na nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower (wyr. SN z 4.2.1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, Nr 10). Prowadzenie pojazdu nie ma swojej legalnej definicji. Nie ma jednak wątpliwości, że prowadzenie pojazdu immanentnie łączy się z podjęciem czynności polegających na wprawieniu pojazdu w ruch, a następnie na utrzymywaniu pojazdu w ruchu (R.A. Stefański, Glosa do wyroku SN z 22.7.1993 r.; II KRN 110/93 oraz J. Wojciechowski, Kodeks karny, s. 102).

Oskarżony w chwili popełnienia czynu zabronionego znajdował się w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z treścią art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Funkcjonariusze policji poddali oskarżonego badaniu mającemu ustalić stan jego trzeźwości. Badanie wykazało 0,54 mg/l w wydychanym powietrzu. Pomiar ten został potwierdzony w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości.

T. M. kierował pojazdem mechanicznym po drodze publicznej, gdzie odbywa się normalny ruch pojazdów, co stanowi prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Należy zauważyć, że dla wypełnienia znamion przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk wystarczające jest prowadzenie go w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego w jakiegokolwiek strefie ruchu, to jest w ruchu lądowym (drogowym lub kolejowym), wodnym lub powietrznym, (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, II AKa 131/04, KZS 2004/9/3). Nie może budzić wątpliwości, że oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym – jechał on bowiem ulicą (...) w W..

Występek z art. 178a § 1 kk ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. Niezbędna jest więc świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością. Analizując zachowanie oskarżonego od strony podmiotowej, stwierdzić należy, że oskarżony, spożywając alkohol w dniu zdarzenia i to w takiej ilości, która podczas badania wyniosła 0,54 mg/l w wydychanym powietrzu zdawał sobie sprawę z tego, że nie powinien prowadzić pojazdu mechanicznego, a mimo to dopuścił się takiego zachowania, umyślnie naruszając zasadę ruchu drogowego, tj. zasadę trzeźwości. W tym stanie rzeczy nie można mieć wątpliwości, że od strony podmiotowej oskarżony swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Podkreślić należy, że kwestia karalności tego rodzaju zachowań jest powszechnie znana.

W niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność oraz winę, a zatem oskarżonemu można zasadnie można było przypisać sprawstwo w odniesieniu do dokonanego przez niego występkę.

Okoliczności popełnienia czynu przez oskarżonego, jak i jego wina nie budzą wątpliwości. Oskarżony przyznał się do stawianego mu zarzutu. W ocenie Sądu przyznanie się T. M. jest wiarygodne i znajduje potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Sąd uznając, że wina i okoliczności popełnienia czynu zabronionego przez oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości, uwzględnił wniosek oskarżyciela publicznego o dobrowolne poddanie się karze złożony w trybie art. 335 § 1 kpk. W myśl tego przepisu prokurator może wystąpić do Sądu zamiast z aktem oskarżenia z wnioskiem o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie wobec oskarżonego uzgodnionych z nim kar lub środków karnych. Przesłanką do wystąpienia przez oskarżyciela publicznego z takim wnioskiem jest to, aby czyn zarzucany oskarżonemu stanowił występki, a oskarżony przyznawał się do winy i w świetle jego wyjaśnień okoliczności popełnienia czynu zabronionego oraz wina nie budziły wątpliwości. Ponadto postawa oskarżonego musi wskazywać na to, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Zdaniem Sądu w rozpatrywanej sprawie wszystkie przesłanki uzasadniające wystąpienie do Sądu z wnioskiem o dobrowolne poddanie się karze przez T. M. zostały spełnione. Oskarżony wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze i przyznał się do popełnienia zarzucanego

mu czynu, przy czym przyznanie to w świetle ustalonego stanu faktycznego nie budzi żadnych wątpliwości Sądu i sprawstwo oskarżonego znajduje potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dowodach.

Sąd oskarżonego T. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o skazanie czynu, to jest występku z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd waząc wobec oskarżonego wymiar kary kierował się dyrektywami wskazanymi w treści przepisu art. 53 kk i miał na względzie stopień społecznej szkodliwości, bacząc przy tym by dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego. Sąd miał także na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, jak też dyrektywy w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Występek z art. 178a § 1 kk zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Sąd przychylił się do wniosku oskarżyciela publicznego, zaakceptowanego przez oskarżonego, uznając, że karą najbardziej adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego przez T. M. czynu będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu orzeczona kara pozbawienia wolności spełni cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonego i jednocześnie zostanie spełniony cel jej społecznego oddziaływania. Orzeczenie kary ograniczenia wolności, jak i kary grzywny byłoby w ocenie Sądu niecelowe. Nadto oskarżony nie ma stałej pracy ani majątku większej wartości. Jak wynika z protokołu przesłuchania podejrzanego, jego dochód miesięczny z tytułu prac dorywczych wynosi 300 zł miesięcznie.

Sąd wymierzając karę T. M. miał na uwadze znaczny stopień winy oskarżonego. Oskarżony jest osobą dorosłą, nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do jego poczytalności, wobec czego w czasie czynu mógł w pełni rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 115 § 2 kk. Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego należy uznać za znaczny. Oskarżony dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a co za tym idzie takiego, które bardzo często w sposób bezpośredni zagraża najwyższemu dobrom chronionym prawem, tj. zdrowiu i życiu ludzkim. Podkreślić należy, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwym stanowi umyślne (tj. świadome działanie wbrew zakazowi) naruszenie jednej z najbardziej podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. T. M. narażał na niebezpieczeństwo nie tylko siebie, ale też innych uczestników tego ruchu, w szczególności pasażera pojazdu, którym kierował. Podkreślenia wymaga, że zagrożenie te nie było czysto abstrakcyjne, bowiem T. M. doprowadził do kolizji – uderzył w zaparkowany pojazd B.. Oskarżony pozostawał pod wpływem alkoholu o zawartości 0,54 mg/l w wydychanym powietrzu, zatem jego możliwości postrzegania, reagowania, racjonalnego postępowania były w istotny sposób ograniczone, a zdolność postrzegania i prawidłowego reagowania na sytuację osłabione. Także pozostałe okoliczności zdarzenia pozwalają ocenić zachowanie oskarżonego jako wysoce naganne. Oskarżony poruszał się po centrum miasta – w okolicach targu. Stopień szkodliwości czynu wynikał również z rodzaju prowadzonego pojazdu (samochód osobowy) oraz miejsca zdarzenia (droga publiczna). Uwadze Sądu nie umknął też fakt, że oskarżony w momencie zdarzenia nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami kat. B. Z wyjaśnień samego oskarżonego wynika, że to była przyczyna pomylenia pedału gazu z hamulcem. Z uwagi na brak umiejętności kierowania pojazdami mechanicznymi, tym bardziej w stanie nietrzeźwości, oskarżony nie powinien decydować się na prowadzenie samochodu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował fakt, że oskarżony przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia, które przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego w sprawie. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił jego uprzednią wielokrotną karalność.

Wymierzona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności spełni swe cele prewencyjne i odzwierciedli brak społecznego przyzwolenia dla prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości. Co więcej - w połączeniu z pozostałymi zastosowanymi względem oskarżonego środkami karnymi - przyczyni się do realizacji indywidualno-prewencyjnych celów kary, w ten sposób że oskarżony w wyniku jej oddziaływania nie powróci do przestępstwa i będzie przestrzegał porządku prawnego.

W niniejszej sprawie oskarżony nie mógł skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Art. 69 § 1 kk stanowi bowiem, że sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa bez warunkowego jej zawieszenia. Jak wynika z informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego, T. M. w czasie popełnienia czynu był już skazany na kary pozbawienia wolności (k. 59-60). Niezależnie od tego, w ocenie Sądu i tak orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania skutkowałoby nadmierną pobłażliwością i nie przyczyniłoby się do jego skutecznej resocjalizacji.

Sąd na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Skazanie sprawcy występku z art. 178a § 1 kk łączy się z koniecznością orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Przy określeniu rodzaju i długości czasookresu stosowania zakazu z art. 42 § 2 kk, Sąd uwzględnił wszystkie opisane powyżej okoliczności obciążające i łagodzące. Oskarżony powinien zostać, dla bezpieczeństwa własnego, a przede wszystkim bezpieczeństwa innych użytkowników ruchu drogowego wyeliminowany z niego na co najmniej minimalny okres.

Sąd na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 złotych. Orzeczenie tego środka karnego było również obligatoryjne w przedmiotowej sprawie, natomiast jego wysokość ustalona została w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego, a jej wysokość odpowiada najniższej możliwej do orzeczenia kwocie.

Sąd na podstawie art. 230 § 3 kpk (a contrario) nakazał pozostawić w aktach sprawy dowód rzeczowy w postaci płyty z zapisem monitoringu, opisany szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/42/19/P na k. 36 i przechowywany w aktach sprawy – k. 34.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie od dnia 17 marca 2019 roku godz. 10:00 do dnia 17 marca 2019 roku godz. 13:55, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, fakt że nie posiada on stałej pracy, Sąd zwolnił T. M. w całości od ponoszenia kosztów sądowych i kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.